

підприємств, установ, організацій встановленого законом порядку ведення податкового обліку, у тому числі неподання або несвоєчасне подання аудиторських висновків, подання яких передбачено законами України, – тягне за собою накладення штрафу у розмірі від п’яти до десяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян» [4].

Кодекс України про адміністративні правопорушення надає право податковим органам застосовувати лише адміністративні штрафи. Податковий кодекс України за здійснення податкових правопорушень (наприклад, ухилення від сплати податків) передбачає персональну адміністративну та кримінальну відповідальність певних осіб [3, с. 278].

Таким чином, слід зауважити, що податкові правовідносини не залишаються незмінними, удосконалюються способи і механізм скоєння податкових правопорушень. Тому, на нашу думку, необхідно розширити адміністративну відповідальність за правопорушення у податковій сфері, попередньо досконало вивчивши та проаналізувавши чинне законодавство нашої держави.

Список бібліографічних посилань:

1. Конституція України від 28. 06. 1996 р. № 254к/96-ВР // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/254/96>

2. Податковий кодекс України: Кодекс від 02. 12. 2010 № 2755-VI // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>.

3. Попова С. М. Адміністративно-правовий статус податкових органів України: монографія / за заг. ред. д-ра юрид. наук, професора, заслуженого юриста України, академіка НАПрН України О. М. Бандурки / С. М. Попова. – Х. : Золота миля, 2012. – 386 с.

4. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Кодекс від 07.12.1984 № 8073-X // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>

УДК 35.078.3

Богдан Іванович СЮРКАЛО,

доцент кафедри юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат економічних наук, доцент

ORCID:<http://orcid.org/0000-0002-5282-631X>

АКТУАЛЬНІ ШЛЯХИ РЕГУЛЮВАННЯ ПРАВА НА ДОСТУП ДО ІНФОРМАЦІЇ В УКРАЇНІ

У сучасному інформаційному суспільстві серед основних прав і свобод людини слід виділити право на доступ до інформації. Право

громадян на доступ до інформації – гарантоване статтею 34 Конституції України, а саме: право кожного на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань, право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб – на свій вибір.

На сьогодні в Україні залишається актуальною проблема вдосконалення законодавства України у галузі інформації, приведення інформаційних відносин у відповідність з кращими європейськими і світовими стандартами.

Метою статті є визначення основних проблем правового регулювання доступу до інформації в Україні.

Інформація, як відомо, є засобом комунікації людей і нерідко виступає об'єктом їх діяльності. Без отримання інформації в різних її проявах та формах не можливі еволюція людини та розвиток суспільства і держави. Інформація є одним з ключових понять для багатьох галузей знань. Правознавство, філософія, політологія, соціологія, історія та інші науки приділяють значну увагу цій категорії. Будь-які суспільні відносини, що є предметом регулювання права, тісно пов'язані з інформацією [3, с. 26].

Основоположні засади, які стосуються доступу до інформації, містяться у Законі України «Про інформацію». Цей Закон містить дефінітивну частину, в якій законодавець дає визначення понять, зокрема означаючи інформацію, як документовані або публічно оголошені відомості про події та явища, що відбуваються у суспільстві, державі та навколишньому природному середовищі; окреслює коло суб'єктів інформаційних відносин – громадян України, юридичних осіб, державу. Щоправда в останньому випадку законодавець вносить застереження щодо суб'єктного складу інформаційних відносин, доповнюючи їх перелік іншими (іноземними) державами, їхніми громадянами (іноземцями), іноземними юридичними особами, а також особами без громадянства (апатридами) та міжнародними організаціями (ст. ст. 1, 5) [1].

Недоліком українського законодавства можна вважати неоднозначність тлумачення визначення «інформація», що створює певні перешкоди для застосування правових норм у практичній діяльності.

Слід визнати, що з набуттям чинності Закону України «Про доступ до публічної інформації» активізувалася діяльність української влади щодо забезпечення права кожного на доступ до інформації, яка є у володінні суб'єктів владних повноважень. Невідкладно було прийнято укази Президента України, постанови Кабінету Міністрів України, нормативно-правові акти центральних і місцевих органів влади, інших суб'єктів, якими затверджено заходи щодо забезпечення доступу до публічної інформації.

Проте, говорячи про актуальні шляхи реалізації права на доступ до інформації, доцільно визнати, що законодавство не дає відповіді на всі запитання. Важливою складовою вітчизняного інформаційного законодавства в сфері захисту персональних даних про особу став Закон України «Про захист персональних даних» від 1 червня 2010 р. № 2297-VI, мета якого – регулювання відносин, пов'язаних із захистом персональних даних під час їх обробки [2]. Проте у вітчизняних ЗМІ почали з'являтися публікації, автори яких наголошували, що в той час, як Закон України «Про доступ до публічної інформації» зобов'язує державні структури надавати інформацію, Закон України «Про захист персональних даних» тією ж мірою дозволяє їм уникнути цього. Таким чином, говорячи про розбудову інформаційного суспільства, не можливо не наголосити на проблемах забезпечення доступу до інформації, з якими стикається як запитувачі, так і розпорядники інформації, та досліджуються вітчизняними й зарубіжними науковцями.

На сьогодні важливим кроком на шляху вдосконалення напрямів державного регулювання інформаційної сфери залишається прийняття концепції формування і розвитку державної інформаційної політики, створення і поєднання в єдиній концепції Національної системи інформаційних ресурсів. У разі внесення змін потрібно буде врахувати і те, що для деяких фізичних осіб чинним законодавством вже встановлені спеціальні гарантії з надання інформації. Іншими словами можна сказати, що, для запобігання неконтрольованому внесенню змін в окремі нормативно-правові акти пропонується до вирішення питання підійти комплексно, першочергово розробивши законодавчу стратегію розвитку інформаційного законодавства України у сфері доступу до інформації, яка буде базуватись на праві доступу до інформації в інформаційних базах Національної системи інформаційних ресурсів. Питання про формат і правове забезпечення функціонування Національної системи інформаційних ресурсів є предметом подальших наукових розвідок та досліджень.

Список бібліографічних посилань:

1. Про інформацію: Закон України в новій редакції від 9 трав. 2011 р. // Законодавство України. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2657-12>

2. Про захист персональних даних: Закон України від 1 черв. 2010 р. № 2297-VI // Законодавство України. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/2297-17>.

3. Костецька Т. А. Інформаційне право України / Т. А. Костецька – К. : КНТЕУ, 2009. – 170 с.

УДК 342.9